

Sisällysluettelo

Luku 1.	
Johdatus.....	2
Luku 2.	
Suostuttelua.....	4
Luku 3.	
Bittien rajamailla.....	9
Luku 4.	
Tehtävä suoritettu.....	14
Luku 5.	
Viekas suunnitelma.....	19
Luku 6.	
Ötökkä järjestelmässä.....	23
Luku 7.	
Selviytymistaistelu.....	29
Luku 8.	
Tulta vastaan tulella.....	35
Luku 9.	
Jäähyväiset asemalle.....	40
Luku 10.	
Vastaisku.....	44

Luku 1.

Johdatus

Sinä, joka juuri luet tätä kirjoitelmaa, jatka lukemista!

Nimeni on Thomas Empson ja olen toistaiseksi ainoa eloonjäänyt Orbis -avaruusasemalta.

Aikaa on vähän, sillä viranomaiset ovat perässäni. Mutta ehkä on parasta kuitenkin kertoa, mistä on kyse. Aloitan aivan alusta, jos joku tulevaisuudessa saa nämä tekstit käsiinsä. Tällöin hän voi kertoa muille, mitä Orbisilla todellisuudessa tapahtui.

Alku aina hankalaa. Ehkä parasta olisi käyttää samaa tapaa kuin satukirjoissa. Eli loppuun kulluttua fraasia ”olipa kerran”. No niin...

Olipa kerran...

Ei tule mitään. Aloitetaan vähemmän mahtipontisesti.

On vuosi 2229. Neljäs maailmansota on tullut ja mennyt sekä pyyhkäissyt koko ihmiskunnan lähes varmaan tuhoon vuonna 2070. Tapahtui kuten Einstein aikoinaan ennusti: lopulta voimakkain ase, joka ihmisellä oli hallussa, oli puukeppi ja kasa kiviä. Ihmiset muodostivat ryhmittymiä pysyäkseen hengissä toisia ryhmittymiä, rosvojengejä, vastaan. Näistä ryhmittymistä tuli myöhemmin kyliä ja niistä sitten kaupunkeja. Sitten voimakkaimmat kaupungit liittyivät yhteen. Syntyi Kansanyhteisö. Myöhemmin, kun yhteisön ns. epäkelpo kansanosia (eli ulkopuoliset, jotka koostuivat rosvojengeistä sekä kodittomista) oli pyyhkäisty olemattomiin, levittäytyi Yhteisö yhä laajemmalle, lopulta myös avaruus oli heidän hallussaan (ainakin muutaman kilometrin matkalta). Tällöin tuli nimenvaihdos Kansanyhteisöstä Valtioliitoksi.

Yksityisillä suuryrityksillä oli merkittävä rooli näissä tapahtumissa. Näistä voimakkain oli Aquarium -niminen yritys, joka rahoitti monien poliitikkojen toimia (sekä vaaleihin liittyviä että yksityisiä) ja niinpä se sai yhä enemmän vaikutusvaltaa kunnes Aquarium oli yksi supermahti muiden joukossa. Tästä huolehtivat yrityksen valvonnassa oleva turvallisuusjoukko eli käytännössä yksityisarmerija sekä neljäs valtiomahti eli media. Jos jollakulla oli jotakin sanottavaa, sen oli syytä olla positiivista. Negatiivisesti asioihin suhtautuvat hävisivät mystisellä tavalla.

Valtioliitto saavutti huippunsa vuonna 2180. Avaruusasemia rakennettiin. Ensin rakennettiin Valurium -asema vuonna 2191. Kun tarvittiin lisää, rakennettiin ensin Saturn-asema vuonna 2204 ja sitten Orbis huhtikuussa vuonna 2220. Vaikka nimellisesti asemilla harjoitettiin tieteellistä tutkimusta, oli pääsyy lisätulojen hankkiminen kasvaneen avaruusturismin myötä. Luonnollisesti myös veronmaksajat osallistuivat avaruusasemien rahoittamiseen, varsinkin kun syynä ilmoitettiin uusien mullistavien lääkkeiden ja keksintöjen kehittäminen. Tosin ehkä pienen pieni merkitys oli myös se-naattoreille maksettavat ”etuudet”, joilla Aquarium sai hankkeensa läpi.

En nyt tässä pyri kertomaan Aquariumista sen enempää vaan siitä, mitä Orbisilla tapahtui. Se oli näistä kolmesta asemasta suurin. Asema erosi yhdellä tavalla aiemmista velipuolistaan; sen toimintoja ei enää ohjannut ihminen vaan tietokone. Muillakin asemilla oli tietokoneohjaus, mutta tällä asemalla se oli kokonaan keskuskoneen varassa. Yritys harjoitti tieteellistä tutkimusta omiin tarpeisiinsa ja erään tutkimusprojektin tuloksena syntyi SuperNet, yksi tehokkaimpia supertietokoneita. Tai sanoisinko enemmänkin tekoälyjä, sillä se kykeni ajattelemaan kuin ihminen ja tekemään päätöksiä hetkessä. Toki epäolennaiset seikat, kuten tunteet, oli jätetty pois. SuperNetin ajattelu oli myös tiukasti rajattu tutkittaviin asioihin ja aseman ylläpitoon liittyviin toimiin.

Asemalla oli myös tiukka turvallisuusajattelu. Varsinaisen turvallisuushenkilökunnan lisäksi käytävillä partioivat erilaiset robotit. Niillä oli aseistusta vähintään pienen pataljoonan verran, mutta ase-

malla ei kukaan kiinnittänyt näihin kummajaisiin huomiota, korkeintaan ehkä väistivät kyynärpäällä, jos tällainen hökötyks tuli vastaan.

Aseman kapteenina, kipparina, toimi Victor Mengela. Häntä olisi hyvin luullut Aquariumin pääjohtajaksi, sen verran kieron oloinen tyyppi oli kyseessä. Mutta mistä minä tunnen hänet niin hyvin? Siitä, että tapasin hänet aseman miehistöstä ensimmäisenä, kun minut tuotiin Orbisille. Siis tuotiin.

En vielä esitellyt itseäni kunnolla. Olen siis Thomas Empson (tämän taisin jo sanoakin) ja työskentelin vastarintaliikkeelle. Monet Valtioliiiton kansalaisista olivat kyllästyneet korruptioon ja huonoihin oloihin. Sitä mukaa, kun ylämystön olot olivat kohentuneet, oli tavallisen ”rahvaan” tila heikentynyt. Kulkutaudit, rikolliset, huumeet ja muu saasta rehoitti tavallisen populan keskuudessa. Päättäjät olivat nostaneet kädet pystyyn kaikelle saastalle ja niinpä muutama johtohahmo oli päättänyt palauttaa järjestyksen Valtioliiittoon. He perustivat Maan johdon ja megakorporaatioiden vastaisen liikkeen.

Itse liityin vastarinnan toimintaan siten, että murtauduin valtion salaisiin tietopankkeihin, sabotoin osaltani viranomaisten toimia (kuten vastarinnan jäljittämistä) sekä tein parhaani mukaan hallaa poliitikkojen harrastamalle korruptiolle paljastamalla suurelle yleisölle heidän yksityisiä, salaisiksi määriteltyjä asiakirjoja ja muistiinpanoja.

Homma toimi mainiosti, kunnes eräänä kohtalokkaana päivänä (jolloin vielä satoikin; se saattoi olla huono enne!) hakeroituessani (tai pikemminkin kräkätessäni; hakkerointi ei tarkkaan ottaen liity rikolliseen toimintaan) tapahtui se, mitä pelkäsin piilotajunnassani; ruudulle tuli ilmoitus

ILLEGAL ACTIVITY HAS BEEN DETECTED!
Security troops are on their way

Minulta meni hetki sisäistäessäni ilmoituksen sisällön. Sitten alkoi hirvittävällä kiireellä suoritettavan paon valmistelut. Tyhmänä en ollut älynnyt tehdä hätäsuunnitelmaa vaan olin olettanut, että murtautuminen olisi sujunut, kuten ennenkin.

Työskentelin eräässä, osin ränsistyneessä toimistorakennuksessa. Kun näin ei-toivotun ilmoituksen kannettavani ruudulta, keräsin äkkiä romppeet - vaatteet, tyhjät ruokasäilyketölkkit, läppäriin – jotta minua ei voitaisi yhdistää tapahtuneeseen murtoon. Kun aloin harppomaan kohti uloskäyntiä, päätin yhtäkkiä vaihtaa reittiä ja paeta rakennuksen kellarikerroksen suuntaan. Päätökseeni vaikutti suurelta osin ulkoa kantautunut helikopterin surina (tai hyrinä). Menin rappusia pitkin, jotta jeparit eivät löytäisi minua niin äkkiä. Hissistähän näkee aina, missä kerroksessa se on ja todennäköisesti kiinniottajat osaavat matikkaa sen verran, että osaavat laskea yhteen yksi ynnä yksi. Ja yksi pikkuseikka vielä puolti rappusten käyttöä; se, ettei hissi toiminut!

Kun menin kellarinovesta sisään, kuului valtaisa paukahdus ylhäältäpäin. Sinivuokot olivat ilmeisesti pamauttaneet pääaulan ulko-oven saranoiltaan. Juoksin minne nenä näytti, sillä kuten jo sanoin, oli hätäsuunnitelma ollut tekemättä. Tyhmyydestä tunnetusti sakotetaan.

En kuitenkaan aikunut jäädä kellarikerrokseen vaan pakenin huoltotikkaita pitkin jonnekin, josta vain pääsisi pakoon. Tikkaat johtivat katolle. Katolta kuitenkin kuului kolinaa, joten en suunnannut sinne. Tilanne oli tukala enkä keksinyt, minne mennä. Päätin suunnata takaisin alas ja silloin tunsin pistävän tunteen jalassani. Näin turvamiehen tainnutuspistooli kädessä. Vaivuin hetkessä lattialle ja tunsin, kuinka minua raahattiin jonnekin. Perillä eräs toinen mies veti minut ylös ja siellä sitten autoon. Näin äijien kantamista univormuista sen, että he olivat Aquariumin turvajoukkoja. Eli kiinniottajani olivatkin olleet yhtiön omaa väkeä eivätkä poliiseja, kuten aluksi olin luullut.

Tiesin, että nyt olen kunnolla nesteessä.

Vaikka minulla olikin etumatkaa droidia vastaan, se etu hupeni koko ajan. Mietin pikaisesti, millainen alue varastokerros olikaan ja etsin sitten piilopaikkaa. Harkitsin ensin piiloutumista johonkin lastauslaatikoon, mutta valitsin lopulta piilopaikakseni yhden astiakaapeista. Ensimmäinen siipihän oli ravintolasiipi, jonne oli varastoitu erinäisiä ravintolaemneitä, kuten pöytiä, tuoleja, astioita, ruokailutarvikkeita ja keittiökaapistoja. Piilouduin alakaappiin, mutta ensin päätin vetää vastakkaisella seinällä olevan linjaston kaapin eteen. Näin paikalle mahdollisesti eksyvä takaa-ajajani ei välttämättä tutkisi juuri sitä astiakaappia, jonka edessä on rojua vaan päätyisi penkomaan muut paikat läpi.

Odottelu ahtaassa kaapissa oli tuskastuttavaa. En kuitenkaan halunnut lähteä, sillä jos epäonni olisi myötä, droidi kurkistaa metallisen päänsä hätärappusten ovesta juuri silloin, kun samoilen varastoaluetta. Melkein toivoin, että droidi tulisi paikalle, sillä sen lähdettyä voisin turvallisesti mielin lähteä piilopaikastani. Muita ihmisiä ei ollut tullut vielä vastaan, joten ainoa äänenaiheuttaja olisi SNET:in lähettämä droidi.

Kuulin noin puolen tunnin kuluttua surinaa ulkopuolelta. Niska oli jo hieman kipeä, mutta jämähdin tönköksi kuullessani ääntä. En uskaltanut tehdä elettäkään. Suorastaan paniikkia tuottava hetki ei onneksi kestänyt kauan ja pian oli yhtä hiljaista kuin aikaisemmin. Päätin kömpiä ulos piilostani ja katsahdin varovasti varastoalueelle. Kun siellä ei liikkunut ketään eikä mitään, tulin esiin.

Tämän hetken tavoite oli tietysti selvittää hengissä. Myös tieto siitä, mitä täällä on tapahtunut ja miksi, olisi hyvä selvittää. Mutta aivan ensimmäinen tavoite olisi eliminoida valvontajärjestelmä. Viitataan siis kameroihin. Kun niistä on päästy eroon, matkan teko helpottuisi kummasti.

Yksi vaihtoehto tämän toteuttamiseen olisi tietysti tuhota jokainen kamera. Niitä on kuitenkin runsaasti ja kameran tuhoaminen laukaisee hälytyksen (tai ainakin joku SNET:in "palvelijoista" tulee varmasti katsomaan, mikä on vialla). En sitä paitsi pystyisi tuhoamaan kameroita mitenkään muuten, kuin heittämällä niitä tavaroilla. Tietysti myös johdot voisi irroittaa, mutta sitä ei pysty tekemään kovinkaan helposti.

Sitten muistin, mitä olin lukenut valvontajärjestelmästä aiemmin. Olin jo selvittänyt kameravalvonnan heikkouden, kun aioin murtautua kapun huoneeseen. Tutustuessani valvontajärjestelmän toimintaan sain tietää, että huoltokannelta ykköskerroksesta tuli sähköt koko valvonnan pyörittämiseen. Joten sieltä käsin voisi vetäistä SNET:iltä maton alta.

Menin ykköskerrokseen. Käytävällä ei ollut yhtään robottia. Kuulin jyskytystä, jonka alkulähteenä oli turvarobotti. Jälleen pako kohti rappusia riitti - robotti ei kyennyt seuraamaan perässä. Pakenin toisen kerroksen rappuihin, mutta kuulin sitten meteliä ylempää - ilmeisesti turvadroidi tuli paikalle. SNET ilmeisesti tiesi, etten aio luovuttaa helpolla. Niinpä se lähetti droidin paikalle tekemään minusta selvän.

Koska minut yhytettiin alimmaisessa kerroksessa, oli seuraavana vuorossa toinen kerros eli varastokansi. Jouduin jälleen kerran etsimään piilopaikan kakkoskannelta. Mietin, minne menisin piiloon, koska aikaa oli tällä kertaa perin niukalti. Loin katseen kattoa kohti ja keksin pikaisen ratkaisun ongelmaan.

Nyt ei ollut aikaa ahtautua astiakaapistoon vaan päädyin valitsemaan "piilopaikakseni" katonrajassa olevan lastausliukuhihnan. Normaalisti hihnan kautta kuljetetaan kontteja, joita rahdetaan sukkuloihin tai niistä pois. Koska hihna ei ollut nyt käynnissä, päätin asettautua makaamaan sitä vastaan. Näin alhaalta ylös katsova droidi ei huomaisi mitään. Aloitin hillittömän kiipeämisen tikkaita pitkin kohti liukuhihnan sivustaa ja asettauduin makuulle liukuhihnan suuntaan.

Toivottavasti teoriani toimii, sillä nyt hätäovista astui sisälle tutunoloinen droidi. Se katseli vähän aikaa ympärilleen ja alkoi sitten penkomaan paikkoja. Makasin liikkumatta kuljetushihnaa vasten. Katsoin varovasti hihnan yli: droidi liuskeli alueella edestakaisin ja availi laatikoita ja kaappeja.

Olin sikäli iloinen, että valitsin poikkeuksellisen piilopaikan, sillä jos olisin piiloutunut esimerkiksi juuri kuljetuslaatikkoon, olisin jäänyt kiinni.

Droidi lähti aikansa etsittyään ja siirtyi seuraavaan kerrokseen. Ongelmana oli kuitenkin edelleen se, etten päässyt eteenpäin. Työkaluni olivat viidennessä kerroksessa ja hyttiin päästäkseni minun pitäisi päästä ensin eroon kerrosta partioivista droideista. Tarvitsisin aseita. Aseita saadakseni tarvitsisin kuitenkin pääsyn asevarastolle. Ja siihen tarvitsisin työkalujani. Olin siis umpikujassa. Mutta se ei ollut vielä isoin ongelmani vaan nyt yritin saada kameravalvonnan pois asemalta. Tällöin käytävillä pystyisi liikkumaan vapaasti kunhan vain välttelee robotteja ja droideja.

Menin siis jälleen ensimmäisen kerroksen hätäoven eteen. Katsoin ensin ikkunasta, onko käytävällä partioiva robo sattumoisin juuri kohdalla. Ei ollut, joten otin uuden suunnitelmani käyttöön. Kohotin varastosta nappaamani kepin ja heiluttelin sitä kameran takana. Pyrkimykseni oli saada sen avulla kameran johto irti seinästä. Lopulta se onnistui. Tämä laukaisi jälleen robon mielenkiinnon, mutta hetken rapuissa odottelun jälkeen robo palasi tulojälkiään takaisin. Sitten oli aika testata, oliko kamera varmasti hengetön.

Asetuin kameran eteen ja pelehdin siinä hetken aikaa. Eipä tullut robotti katsomaan esitystä, joten ilmeisesti pikku sabotasini onnistui. Eli nyt ainakin yksi kamera oli poissa pelistä. Saatoin näin ainakin astua huoltokannen puolelle. Robotti oli ilmeisesti toisella käytävällä, joten liikuin liukkaasti kohti määränpäättä.

Määränpäänä oli vetää valvontajärjestelmästä sähköt pois. Elegantimpi ratkaisu olisi tietysti ollut sammuttaa se katkaisimesta, mutta minulla ei ollut hajuakaan siitä, onko sellaista katkaisinta olemassa ja jos on, niin missä. Sitä paitsi vetämällä töpseli seinästä varmistuin ainakin siitä, ettei SNET kytke kameravalvontaa uudestaan päälle.

Menin ensimmäisestä näkemästäni ovesta sisään. Huoneessa oli (jälleen) ruumiita, työkaluja, työskentelytasoja ja sekalaisia työstökoneita. Pöydältä otin työkalujen joukosta viilan mukaani, koska sillä saattaisi olla käyttöä myöhemmin varastoilla. Kuulin ääntä ja palasin pikapikaa varastokannelle.

Varastokannella yritin viilata asevaraston kaltereita poikki. Hommaan kuitenkin upposi aikaa, jopa niin paljon, että kun alimmainen kalteri oli poikki, oli aikaa kulunut puoli tuntia. Ei perkele, tässä hän menee koko loppuelämä. Muistin sitten, että työkaluhuoneessa oli myös patteri työstökoneita. Kyllä kai niistä sentään joku saattaisi auttaa kaltereiden katkaisemisessa. Palasin siis jälleen kerran ensimmäisen kerroksen hätäoven eteen ja tarkistin rutiininomaisesti, ettei ikkunan takana näkynyt robottia. Kun käytävä oli autio, aloitin etenemisen kohti työkaluhuonetta. Kuulin kuitenkin jyskytystä, joten jouduin odottamaan rappusissa, kunnes robotti oli ensin löntystänyt hätäovea vastaavan käytävän päähän ja sen jälkeen palannut takaisin tuloreittiään pitkin. Voi, kunpa olisi jokin ase tuota liikkuvaa romumetallia vastaan! Ei tarvitsisi enää odotella ikuisuuksia, että pääsee yhdestä ovesta sisään. Kun konehvirviö oli tallustellut kuulumattomiin, menin pikaisesti työkaluhuoneeseen. Siellä oli sekalainen liuta erilaisia sähkötyökaluja.

Osan käyttötarkoituksen tunnistin etukäteen. En kuitenkaan voinut kantaa kaikkia, sillä esimerkiksi erilaiset hitsausvehkeet olivat sen verran painavia, että niiden kantaminen oli yksinkertaisesti mahdotonta. Ryhdyin etsimään huoneesta erilaisia leikkaustyökaluja. Kaapista löytyi hiomakone, jonka kopsasin ehdottomasti mukaan. Myös poran otin mukaan vaikkakin kaltereiden nirhaamiseen se ei olisikaan paras mahdollinen. Kun tarpeelliset kapineet olivat mukana, kuulostelin jälleen, ettei käytävällä ollut ketään ja kun ei ollut, pinkaisin jälleen rappusia kohti.

Siellä laitoin ensitöiksi hiomakoneen töpselin seinään ja aloin hommiin. Nyt kaltereiden eliminointi kävi huomattavasti sutjakkaammin. Kalterioven ja lukon välillä oli kaksikymmentä tankoa (tai salpaa) ja olin nyt saanut jo neljä poikki. Noin tunti hommassa kuitenkin meni, kunnes kaikki kaksi-